

Въ стиховетѣ съ трисложни стѣпки, ударението сѣщо не е всѣкога на първия слогъ.

Сравнете стѣпкитѣ въ слѣднитѣ стихове:

I

О-бла-ци | скит-ни-ци, | о-бла-ци | стра-ни-ци. |

II

Въл-ни-тѣ || ко-ра-ба || ми-лу-ватъ,
Звѣз-ди-тѣ || надъ-не-го || треп-тятъ.

III

Бж-ди гордъ || въвъ бѣ-да || та,
Бж-ди твърдъ || в' ра-достъ-та.

Тѣй щото, вие виждате, че ударението въ трисложнитѣ стѣпки бива или на първия, или на втория, или на третия слогъ.

Опитайте се сега сами да раздѣлите на стѣпки долнитѣ куплети и опрѣдѣлете на кой слогъ въ стѣпката ще падне ударението, на първия, втория или на третия.

Облакъ.

Облаче крилато
По небе лети,
Бисерно, пернато
Облаче блѣсти.
А горитѣ жадни
Съ трепетъ го слѣдятъ —
Нѣма ли да падне
Дъждъ и тоя пжтъ?

(К. Христовъ).

На работа!

Нѣма вече студъ да вѣй,
И гадинки се наспаха,
Слънце ясно вече грѣй, —
Дни за работа настаха.
Нѣма дрѣмка, нѣма сънь,
Буденъ всѣки се озърта;
Припналъ е свѣта на вѣнь,
Никой въ кжци го не свърта.

(Ц. Калчевъ.)

Не даваме я.

Не даваме я, не — земята мила,
Земята на светитѣ ни отци!
Не даваме праха на Самуила,
Ни славата на двамата светци.

(Ив. Вазовъ).

Пролѣтъ.

Какъ тихо, крадливо и мило
Омайната пролѣтъ лети
И какъ въ чаровни надежди
Се тихо усмихва, трепти!
Какъ снѣжната прѣспа въ Балкана
Прѣвръща се въ бистъръ потокъ
И съ шумъ изъ скалистата урва
Той хлъзга сребристи си токъ!

(Ст. М. Поповъ).

Въ всѣко стихотворение е спазенъ ритъмъ, който прави стиховетѣ хармонични, правилни. А като за украшение имъ служатъ ритмитѣ (съзвучията).

Шомъ знае това, всѣки може да се опитва да пише правилни стихове, съ спазени ритъмъ и рими.

Но главната красота на стиховетѣ не се състои въ размѣра и съзвучията, а въ онѣзи чувства, които поетътъ е вложилъ въ думитѣ. Отъ едни стихотворения вѣе тжга, а отъ други — радостъ, бодростъ: отъ едни се лѣе сърдечностъ, отъ други — мжка . . .

Какъ се влагатъ чувства въ стихотворенията, това не трѣбва да се учи. За това нѣщо е необходимо чувствително и отзивчиво сърдце и особенъ вроденъ талантъ.

Поетитѣ изказватъ въ стиховетѣ това, което вълнува душата имъ и което тѣ искатъ да сподѣлятъ съ други хора. Поради туй хубавитѣ стихотворения трогватъ и нашето сърдце: ние съчувствуваме на скръбъта или радостъта поетова.

Ст. П. В.